

ตำนานชีวิต

สันติ เศรษฐวิมล

คำนิยมโดย กองแถม นางจำนง

เมื่อชีวิตมีคัมภีร์คอยชี้นำการดำเนินชีวิต

ชีวิตก็ยังมีตำนาน

เพื่อให้ผู้คนจดจำกระทำตาม

ตำนานชีวิต
บทนำ

เมื่อยังมีชีวิตอยู่ ก็ยังมีความหวัง เมื่อยังไม่ตาย ลักวันหนึ่ง ความหวังก็จะกลายเป็นความสมหวัง เพราะ...

‘ความสำเร็จทั้งหลาย ขึ้นอยู่กับศิลปะของการอดทน’

ทุกสิ่งทุกอย่างไม่ว่าอะไร ก็จะต้องหมุนเวียนเปลี่ยนไป ประจุ การหมุนของโลก และการผลัดเปลี่ยนของฤดูกาล

สุขบ้าง ทุกข์บ้าง หัวเราะบ้าง ร้องไห้บ้าง ทุกอย่างหาความ เทียงแท้ไม่ได้

มีทุกข์ มีสุข มีเลื่อมทุกข์ มีเลื่อมสุข เป็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ทุกอย่างเป็นอย่างนี้ เป็นความทุกข์เช่นนี้ และก็ต้อง เป็นเช่นนี้ตลอดไป

เพราะชีวิตที่แท้จริงนั่นก็คือ ‘กองทุกข์’ กองใหญ่ หลัก พระพุทธศาสนาจึงสั่งสอนให้เพียรภาวนา ศึกษาให้พ้นจาก กองทุกข์นี้

ขอส่งความหวัง กำลังใจไปถึงท่านที่จะต้องต่อสู้กับชีวิต ต่อไป

เพราะชีวิตจะไร้ความหมายและคุณค่าใดๆ หากยอม พ่ายแพ้ต่อชะตากรรมที่ธรรมชาติส่งมาให้แก่เราทุกๆ คนเพื่อพิสูจน์ ตนเอง

ชีวิตกว่า 40 ปี ของ ‘ชานันดร 4’

W มเรียนวิชาการหนังสือพิมพ์ ทั้งที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์และสถาบันว่าการหนังสือพิมพ์นานาชาติ กรุงเบอร์ลิน ประเทศเยอรมนี ซึ่งเป็นสถาบันที่แยกออกมาเป็นอิสระจากมหาวิทยาลัยฟรี ยูนิเวอร์ซิตี ออฟเบอร์ลิน เช่นเดียวกับคณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชนของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์สมัยที่ผมเรียนอยู่นั้น เขาเรียกว่า แผนกอิสระวิชาการหนังสือพิมพ์ ขึ้นกับคณะสังคมศาสตร์

เราเป็นคนอิสระ เพราะวิชาชีพที่เล่าเรียนถือความเป็นอิสระสำคัญที่สุด เรื่องนี้อาจารย์ที่สอนในประเทศเยอรมนีเคยพูดถึงความเป็นอิสระของนักหนังสือพิมพ์ไว้ว่า...

นักหนังสือพิมพ์จะต้องประกอบด้วยคุณสมบัติ 3 ประการคือ...

1. ความเป็นอิสระ (Independent)

2. ความซื่อสัตย์ (Honest)

3. ความเที่ยงธรรม (Impartial)

ถ้าหากผู้ประกอบวิชาชีพนี้สามารถดำเนินหน้าที่ความรับผิดชอบด้วยหลัก 3 ประการนี้ได้ ถึงจะถือว่าเป็น ‘มีอาชีพ’

ผมอายุ 17 ปี เมื่อเริ่มทำงานเป็นนักข่าวอาชญากรรมกับหนังสือพิมพ์ *พิมพ์ไทย* หนังสือพิมพ์ยักษ์ใหญ่ขายดีที่สุดในยุคนั้น ผมเพิ่งจะจบมัธยมมาหมาดๆ สอบเข้ามหาวิทยาลัยไม่ได้ จึงเลือกที่จะเป็น ‘นักหนังสือพิมพ์’ อาชีพที่ผมหลงใหลมาตั้งแต่อ่านหนังสือเรื่อง *ละครชีวิต* ของ หม่อมเจ้าอากาศดำเกิง เพราะพระเอกในเรื่องนั้นเป็นนักหนังสือพิมพ์

ผมไม่รู้จักคำว่า ‘**ฐานันดร 4**’ แต่เมื่อเข้ามาอยู่ในวงการนี้ พวกนักข่าวรุ่นพี่มักจะพูดถึงคำคำนี้กับผมว่า “เอ็งควรจะภูมิใจว่าพวกเราเป็นพวกฐานันดร 4”

แล้วเขาก็สอนให้ผมร้องเพลงประจำสถาบันของความ เป็นฐานันดร 4 ของพวกเรา ที่ชื่อว่า “นกน้อยในไร่ส้ม” เนื้อเพลงตอนหนึ่งพวกเขาร้องอย่างนี้...

“พวกเราสูงศักดิ์ สูงนักสูงหนา ร้อนเร่เคหาไม่มี
คำไหนนอนนั้น ไม่หวั่นไม่หวาด รักษาเอกราชเสรี
เราเหล่าสฤงคาร รมไม่ใบหญ้า เราก็ก้านอน บ่ห่อนเกรงภัย
ใดใด...

...มีเงินมีทองไม่ต้องคิดอะไร ชื้อเหล้าใส่ไหไว้กิน...”

ผมอยู่ในฐานันดร 4 มานานหลายสิบปี สิ่งหนึ่งที่ทำให้
ระลึกถึงเสมอว่า ผมไม่มีคุณสมบัติพอที่จะร่วมความเป็นฐานันดร
เดียวกับพี่ๆ ได้ก็คือ การที่ผมไม่กินเหล้ากับการที่ผมมีเงิน แล้ว
ผมคิดอะไรมากกว่าการที่จะไปซื้อเหล้ากิน

ตลอดระยะเวลาที่ผมเป็นนักหนังสือพิมพ์ อาชีพเดียว
ไม่เคยโยกย้าย ไม่เคยหยุดเว้นวรรคไปทำอาชีพอื่น สิ่งเดียวที่ผม
ระลึกอยู่เสมอก็คือ... **ความเป็นมืออาชีพ**

ผมบอกตัวเองตลอดมาว่า ผมไม่ใช่มือสมัครเล่น ผมเป็น
นักหนังสือพิมพ์อย่างเอาเป็นเอาตาย เพราะถ้าไม่ประกอบสัมมา
อาชีพนี้แล้ว ผมจะต้องตาย ไม่รู้ว่าจะไปประกอบอาชีพอะไรได้

อาชีพอื่นผมทำไม่เป็น หรือถ้าทำได้ก็คงจะไม่ดี ส่วนที่ทำ
หนังสือพิมพ์นั้น ถึงแม้จะไม่ได้ดีมีรางวัล แต่ก็ทำอาชีพที่ผมมีความ
สุขสันต์มากที่สุดในชีวิต

เมื่อเหตุการณ์ที่เรียกว่า ‘พุทธมิมิ’¹ เกิดขึ้นในกรุงเทพมหานคร ประเทศกัมพูชา ซึ่งเกิดจากผู้ประกอบอาชีพเดียวกับผม เป็นผู้จุดไฟขึ้น พวกเขาออกมาให้สัมภาษณ์ยืนยันว่า...

**เราสามารถทำสิ่งนี้ได้ เพราะเป็นสิทธิหน้าที่อันชอบธรรม
ของเขาที่จะทำด้วยความรักชาติ**

ผมไม่อาจจะรู้ได้ว่า ในความรักชาติที่พวกหนังสือพิมพ์หรือสื่อมวลชนในเขมรอ้างขึ้นมานั้น มีอะไรแอบแฝงอยู่เบื้องหลังหรือไม่

ผลประโยชน์ ความขัดแย้ง รวมไปถึงความอิจฉาริษยา และชาตินิยมที่ไม่มีเหตุผล แต่ผมเห็นว่าสิ่งที่เขากระทำลงไปเพื่อแสดงให้เห็นถึง...คำว่า ‘มืออาชีพ’ นั้น มีคุณค่าน่าเชื่อถือมากกว่าพวก ‘มือสมัครเล่น’

**ผู้ที่เป็มืออาชีพจะต้องเป็นผู้ที่ศัตัวเอง ทั้งร่างกาย ชีวิต
จิตใจ ให้แก่อาชีพหน้าที่การงาน**

เล่นไม่ได้ ตายไม่เป็น

ซึ่งตรงข้ามกับพวกมือสมัครเล่น ไม่เอาจริงเอาจัง
ทั้งหลาย เมื่อสนุกก็ทำ เมื่อเบื่อก็เลิก

¹ เหตุการณ์ ‘พุทธมิมิ’ คือ เหตุการณ์เผาสถานทูตไทยและบริษัทร้านค้าคนไทย ในกรุงเทพมหานคร ที่เกิดมาจากการยุยงของนักหนังสือพิมพ์และนักวิทยุเขมร ในปี 2546

ผมรู้สึกอับอายขายขี้หน้าประสาคนร่วมอาชีพเดียวกัน ยิ่งพวกเขาให้เหตุผลด้วยว่า เขาสามารถทำสิ่งนี้ได้ เพราะเป็นหน้าที่ของนักหนังสือพิมพ์และสื่อมวลชนจะต้องกระทำ

ผมยิ่งสงสัย ใครบอกเขา ใครสอนเขาเช่นนั้น

ผมหยิบหนังสือวิชาการหนังสือพิมพ์ที่ผมเล่าเรียนมา ตรวจสอบอีกครั้ง อ่านหลายๆ ครั้งเพราะอยากรู้ว่าเคยมีคนสอนมีคนกล่าวเช่นนั้นหรือ

ผมพบข้อความตอนหนึ่งที่ใช้ปากกาแดงขีดเส้นใต้คำไว้ ตั้งแต่สมัยเมื่อเรียนวิชาชีพนี้เมื่อ 40 กว่าปีก่อน ข้อความมีว่า...

“Profession คำนี้มีรากศัพท์มาจากภาษาละติน แปลว่า คำปฏิญาณเพื่อการประกอบวิชาชีพ ทั้งนี้เพราะว่าอาชีพเป็น สิ่งศักดิ์สิทธิ์ ประกอบด้วยความรับผิดชอบเพื่อรักษาเกียรติยศ

ฉะนั้นผู้ที่ประกอบอาชีพจะต้องมีความรับผิดชอบ และจะต้องรักษาเกียรติยศที่จะเกิดขึ้นจากการมีอาชีพทำงาน”

40 กว่าปีที่ผมมีอาชีพเป็นนักหนังสือพิมพ์เพียงอย่างเดียว ผมยึดมั่นในคำปฏิญาณ หรือโพรเฟสชัน (Profession) เพราะผมต้องการเป็นมืออาชีพ หรือโพรเฟสชันแนล (Professional)

40 กว่าปีที่ผมค้นพบด้วยการเรียนรู้ทั้งจากผู้อื่นและตัวเองว่า ความเป็นมืออาชีพนั้น เจ็บปวด ขมขื่น ทุกข์ยาก และทรมาน ทั้งยังจะต้องอยู่อย่างโดดเดี่ยวและเดียวดาย

แต่สิ่งหนึ่งที่ทำให้ผมยืนสู้อยู่ได้ และต้องสู้ตลอดมา
ก็เพราะคำปฏิญาณประโยคหนึ่งที่ท่องเพื่อเตือนใจเสมอว่า...

'I solate gorgeous'

'ข้าขออยู่โดดเดี่ยวอย่างมีศักดิ์ศรี'

ณ ที่ไหนถึงจะอึดหน้าสำราญ มีความสนุกสนาน แต่
ปราศจากอิสระเสรี และไร้ซึ่งศักดิ์ศรี ผมก็จะไม่อยู่ด้วย

**...ขอออกมาตายเพียงลำพังผู้เดียว อย่างเช่นทุกวันนี้
จะดีกว่า**

ตำนานชีวิต
ภาค 1

๑๖

และแน่ละ เมื่อเล่าหรือเขียนเกี่ยวกับคนฝั่งธนฯ แล้ว
จะต้องมีเรื่องราวของ 2 ตระกูลใหญ่คือ ‘ขุนนาค’ กับ ‘หวั่งหลี’
ควบคู่กันไป ใครไม่รู้ก็จะพูดไม่ได้ว่าเป็นคนฝั่งธนฯ ตั้งเดิมโดย
แท้จริง

ความรู้เกี่ยวกับบ้านหวังหลีในสมัยเด็กๆ ของผม ก็คงจะเป็นเพียงทำเรือข้าวกับโรงสีข้าวใหญ่ที่สุดเท่านั้น

ผมเคยไปเล่นที่นั่น บางทีก็ไปช่วยคนงานขุดหน่อไม้อ่อน ตอนหน้าฝน เอามาต้มแกงจืด จิ้มน้ำพริก หวานอร่อยที่สุด คนฝั่งธนฯ สมัยนั้นรู้จักกันดี แล้วก็เรียกหน่อไม้นี้ว่า...หน่อไม้บุคโคล เพราะขุดมาจากโรงสีข้าวหรือโกดังเก็บข้าวของบ้านหวังหลี ซึ่งอยู่บริเวณบุคโคลนั่นเอง

แม้ว่าจะเคยรู้จักกับ คุณธรรมบุญ หวังหลี หรือได้พูดคุยกับ คุณวรวิทย์ หวังหลี ในฐานะที่เราเป็นคนฝั่งธนฯ ด้วยกัน แต่ผมก็ไม่รู้เรื่องราวความเป็นมาของตระกูลหวังหลีเท่าไรนัก รู้คร่าวๆ เพียงแต่ว่าเป็นตระกูลของคนจีนที่ค้าขายข้าว มาร่ำรวยอยู่เมืองไทย จนเป็นเจ้าของธนาคารใหญ่ที่คนฝั่งธนบุรีนิยมไปฝาก ด้วยความที่เป็นคนบ้านเดียวกัน

ครั้งหนึ่งได้ไปเดินซื้อหนังสือที่ศูนย์หนังสือจุฬาฯ ใน จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เห็นหนังสือเล่มหนึ่งชื่อ *ดุจนาวกลางมหาสมุทร* หน้าปกเป็นภาพเรือสำเภาจีน ที่เคยได้ยินคนจีนเรียกกันว่าเรืออั้งเท้าจิ้ง แปลเป็นไทยว่าเรือหัวแดง เพราะหัวเรือสำเภาทาสีแดงก็เลยสนใจ (กังของผมมาจากเมืองจีน ก็นั่งเรืออั้งเท้าจิ้งจากฉัวเถามาบางกอกเหมือนกัน)

เมื่อหยิบหนังสือเล่มนี้ขึ้นมาอ่าน เห็นชื่อผู้เขียนคือ คุณหญิงจำนงศรี รัตนิน (หาญเจนลักษณ์) ก็ยิ่งเพิ่มความสนใจ

ชั้นอีก ผมเป็นแฟนข้อเขียนของคุณหญิงมาตั้งแต่ไหนแต่ไรแล้ว

และความสนใจหนังสือเล่มนี้ก็ยิ่งเพิ่มมากขึ้น เมื่อได้รู้ว่า
คุณหญิงเขียนถึงประวัติการต่อสู้ของตระกูลหวั่งหลี เพื่อจัดพิมพ์
เป็นหนังสืองานพระราชทานเพลิงศพ นายสุริย์ หวั่งหลี เมื่อ
หลายปีที่ผ่านมา

เมื่อช่วงปลายปีถึงต้นปี ผมมีวันหยุดเพียง 3-4 วัน ก็ตะลุย
อ่านหนังสือเล่มนี้จนจบ ตลอดเวลาที่ผมอ่าน ผมคิดถึงแต่คำว่า
‘ชีวิตต้องสู้...ชีวิตต้องสู้’

เรื่องราวของคนตระกูลนี้เป็นคนสู้ชีวิตโดยแท้จริง น่าจะ
เป็นตัวอย่างให้แก่คนทั้งหลายทั้งปวง ที่หลายปีนั้นนอกจากไม่สู้แล้ว
ยังจะไปกระโดดตึกอีก ได้รู้ได้ทราบกันไว้

หนังสือเล่มนี้หนามาก ไม่อาจเล่าให้เข้าใจอย่างซาบซึ้งได้
ด้วยเนื้อที่จำกัด ทำได้เพียงสรุปย่อสั้นๆ ง่ายๆ ให้ท่านผู้อ่านได้ลอง
พิจารณาไว้

หนังสือเล่มนี้เป็นประวัติของคนในตระกูลหวั่งหลี ตั้งแต่
อยู่เมืองจีนจนกระทั่งย้ายมาอยู่เมืองไทย ไต่ยาวต่อเนื่องกันมาถึง
6ชั่วอายุคน ซึ่งแต่ละคนล้วนเป็นคนสู้ชีวิตที่มีเรื่องราว
แตกต่างกันไป โลดโผนพิสดารประดุจหนังสือกำลังภายใน

เมื่อสืบสาแหรกตระกูลคนแรกของหวั่งหลีในเมืองไทย
ซึ่งตรงกับแช่ตั้ง เป็นตระกูลที่มีโคมไฟเขียนตัวอักษรที่หน้าบ้าน

ในเมืองจีน โดยแปลได้ว่า ‘ผู้สืบทอดตระกูลขุนนางผู้ซื่อสัตย์และ
สวามิภักดิ์’ และ ‘ผู้สืบทอดตระกูลท่านอ๋องแห่งเมืองหนำคัง’

บรรพบุรุษรุ่นแรกๆ ของหวังหลีในเมืองจีนต้องสู้ชีวิต
อย่างสาหัสสากรรจ์ บางคนเป็นขุนนางที่ได้รับความไว้วาง
พระราชหฤทัยของฮ่องเต้ราชวงศ์ชิง บางคนก็หัวขาดเพราะ
เป็นนักปฏิวัติต่อสู้ล้มล้างราชวงศ์ชิง ตามคำขวัญของคนจีน
สมัยเมื่อ 200 กว่าปีก่อนนั้นว่า ‘ฟั่นซิง ฟู่หมิง’ แปลเป็นไทยว่า
‘ล้มซิง กอบกู้หมิง’

คนที่ควรจะหยิบยกให้เป็นผู้เริ่มต้นความเป็นมาของ
ตระกูลหวังหลีก็คือ ‘ไต้กังฮุก’ ซึ่งเป็นหวังหลีคนแรกที่เข้ามาทำมา
หากินในเมืองไทย

ชีวิตที่เริ่มต้นจากจับกัง อดทนต่อสุม่าเป็นพ่อค้าเรือเร่
จนมาเป็นพ่อค้าเรือสำเภา เข้ามาหาซื้อข้าวในเมืองไทยส่งไปขาย
ยังเมืองจีน

เรื่องราวการต่อสู้ของไต้กังฮุกนั้นพิสดาร บางเรื่องเหมือน
เป็นตำนาน แต่ว่าเป็นเรื่องจริง

หวังหลีคนต่อมาคือ ‘นายตันฉือฮ้วง’ บุตรชายของไต้กังฮุก
ซึ่งรับคำสั่งจากบิดาให้วางรากฐานการค้าในเมืองไทยในสมัย
แผ่นดินสมเด็จพระพุทธเจ้าหลวง รัชกาลที่ 5

นายตันฉือฮ้วงคือผู้ก่อตั้งบริษัทหวังหลีขึ้นในเมืองไทย
และแต่งงานกับผู้หญิงไทย

หวังหลีคนต่อมาที่ได้ชื่อว่าเป็นลูกไทย เพราะเกิดในเมืองไทยและมีมารดาเป็นคนไทยคือ ‘นายตันลิป้วย’

ชีวิตต้องสู้ของนายตันลิป้วยคือ การบริหารงานโรงสีข้าวและกองเรือส่งข้าวไปจำหน่ายยังประเทศจีนแข่งกับฝรั่ง และก็ได้รับชัยชนะในที่สุด

แต่ผู้ที่สู้ชีวิตจนต้องเสียชีวิตไปก่อนเวลาอันควรคือ ‘นายตันชีวเม้ง’ บุตรชายของนายตันลิป้วย และเป็นบิดาของคุณสุวิทย์ หวังหลี

นายตันชีวเม้งถูกคนร้ายยิงเสียชีวิตในวันที่สงครามโลกครั้งที่ 2 ยุติลง เมื่อญี่ปุ่นยอมจำนนต่อพันธมิตร และไม่มี การเปิดเผยเบื้องหลังการเสียชีวิต แม้ว่านักการเมืองไทยสมัยนั้นหลายท่านอ้างว่ารู้สาเหตุความเป็นมา แต่จนแล้วจนรอดก็ยังไม่มีการชี้แจง

หวังหลีอีกคนคือ ‘คุณสุวิทย์ หวังหลี’ ผู้จากไปด้วยอุบัติเหตุทางเครื่องบิน ซึ่งเป็นที่มาของหนังสือ ดุจนาวกลางมหาสมุทร ที่ คุณหญิงจำนงศรี รัตนิน (หาญเจนลักษณ์) เขียนเปรียบเทียบชีวิตต่อสู้ของคนในตระกูลนี้ไว้ว่า...

“ชีวิตแต่ละชีวิต ก็เหมือนสำเภาลำน้อยที่ลอยอยู่กลางมหาสมุทรเว้งว้าง

บางลำมีได้ทั้งที่เก่งกล้า สามารถนำเรือฝ่าพายุไปในทิศทาง

ที่ต้องการ...บางลำมีไต้ก๋งที่สุ่ม คอยให้ทะเลเรียบ ลมอ่อน จึง
ค่อยเคลื่อนลำ

แต่ไม่มีนายเรือคนไหนที่จะบัญชาเดินฟ้าอากาศได้ เมื่อ
ทะเลบ้า สายฟ้าฟาด เรือของไต้ก๋งที่เชี่ยวชาญก็อาจจะอัปปาง
ลง...”

การได้อ่านหนังสือเล่มนี้ทำให้เห็นสัจจะว่า

ความสำเร็จทั้งหลายทั้งปวงนั้น ผู้ที่จะพบชัยชนะจะต้อง
เป็นคนที่ไม่ยอมพ่ายแพ้ จะต้องเป็นคนสู้ชีวิต เพราะชีวิตคือการ
ต่อสู้

คนแก่ออยู่กับความหลัง
ของ ‘คุณหญิงชนัดดา ปิยะอุย’

“สานต่อความรู้จากอดีต
เพื่อถ่ายทอดต่อไปยังคนรุ่นหลัง”

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

นิรนาม

หนังสือ คนแก่ออยู่กับความหลัง ข้อเขียนของคุณหญิง
ชนัดดา ปิยะอุย ที่เขียนออกมาถึง 4 เล่ม ก่อนจะอ่าน
เล่มที่ 4 ก็หยิบเล่มที่ 1 ซึ่งเคยได้รับมาอ่าน...อ่าน...และอ่าน

ชีวิตจริงที่ตึกสูงของโรงแรมดุสิตธานีบดบังเรื่องราวของ
เจ้าของไว้ไม่ให้คนเห็น ไม่ให้คนเข้าใจ จนกระทั่งได้อ่านหนังสือ

ทั้งหมดนี้ จึงได้ตระหนักและยอมรับว่า ชีวิตของ คุณหญิง
ชนัดต์ ปิยะอุย เป็นแบบอย่างให้ลูกหลานศึกษาชีวิตของท่านได้

บิดาของคุณหญิงเป็นเจ้าของโรงเลื่อยและอยู่ต่อเรือคลอง
หัวลำโพง ส่วนมารดาเป็นเจ้าของโรงสี อ. หนองแค จ. สระบุรี

ความเป็นลูกคนรวยไม่ได้ทำให้คุณหญิงอวดดีเย่อหยิ่ง
จองหองแต่อย่างใด ท่านเขียนตอนหนึ่งในหนังสือว่า...

“เวลาพวกเราไปโรงสีครั้งแรก คุณแม่ให้ไหว้หลงจู๊และ
ป้าแม่ครัว และบอกว่าที่ไหว้เพราะ หนึ่ง...เขาอายุมากกว่าพวกเรา
สอง...เขาช่วยคุณแม่ทำงานแทนพวกเรา จึงควรขอบใจเขา ฯลฯ”

อ่านข้อเขียนของคุณหญิงแล้ว ทำให้นึกถึงลูกเศรษฐี
บางคนที่ขาดสมบัติผู้ดีเช่นนี้ ถึงมีเงินก็ไม่มีการมี เมื่อไม่มีบารมี
ก็ไม่มีบิรวาร

คน...คนเดียวทำงานไม่ได้ ถึงจะให้รั้วรายล้อมฟ้าอย่างไร
ก็ตามเกิด

แม้จะเกิดในครอบครัวที่มีฐานะ แต่คุณหญิงชนัดต์เขียน
ว่า...

“บิดาของท่านเคยถูกศาลยึดบ้านและโรงเลื่อย เพราะ
ไปเป็นผู้ค้ำประกันให้แก่ผู้มีพระคุณ การถูกยึดทรัพย์ในครั้งนั้น
ทำให้ต้องเดือดร้อนกันไปทั้งครอบครัว”

แต่ถึงอย่างไร คุณหญิงก็ได้รับคำสั่งสอนจากมารดาว่า...

“ทุกครั้งที่ถือว่าเป็นผลกรรมที่ชาตินี้หรือชาติก่อน
ทำให้ และให้ถือเป็นบทเรียนว่า การไปค้าประกันนั้น มีโทษหนัก
ยิ่งกว่าไฟไหม้ หนักกว่าการพนัน จึงอย่าได้ไปประกันใคร
เป็นอันขาด ไม่ว่าจะต้องค้ำมากหรือน้อย ไม่ว่าจะเป็นอย่างใ้ใครก็ตาม”

เช่นเดียวกับบิดาที่สอนคุณหญิงว่า...

“ถ้าเป็นหนี้เขาก็ต้องรีบชำระ ต้องชำระให้ตรงเวลา ชำระ
คนนอกบ้านก่อนคนในบ้าน คือ ต้องชำระคนไกลตัวก่อนคน
ใกล้ตัว และเมื่อยังเป็นหนี้อยู่ อย่าได้ใช้เงินไปบำเรอบำรุงตัวเอง
ต้องชำระหนี้ให้หมดเสียก่อน”

ชีวิตต้องสู้ของ คุณหญิงชนัดถ์ ปียะอุย ไม่ได้สบายเหมือน
ลูกเศรษฐีทั้งหลายในสมัยนี้ซึ่งส่วยทรัพย์สินเงินทองที่บิดา
มารดาสร้างสะสมเอาไว้ให้

เมื่อสมัยเด็ก ท่านจะต้องซื้อข้าวของเครื่องใช้ด้วยเงินผ่อน
แม้กระทั่งเล่าเรียนในมหาวิทยาลัยก็เรียนไม่ทันเพื่อนๆ จนต้อง
ดิ้นรนไปเรียนต่อที่สหรัฐอเมริกา อยู่ที่นี่ก็ต้องทำงานช่วยเหลือ
ตัวเองทุกอย่าง จนกลับมาเมืองไทยและเริ่มทำธุรกิจเป็นครั้งแรก
ด้วยการขอเช่าที่ริมถนนเจริญกรุง ทำโรงแรมเล็กๆ ซึ่งต้องทำเอง
ทุกอย่างเพื่อประหยัดค่าใช้จ่าย

คุณหญิงเขียนถึงชีวิตในตอนนี่ว่า...

“การทำงานในโรงแรมปรีนเชสของดิฉัน เรียกว่าทำ

ทุกหน้าที่ทั้งกลางวันและกลางคืน ได้กลับไปบ้านเฉพาะเวลานอนเท่านั้น บ้านอยู่ที่สาทรใต้จึงไม่ไกลนัก ธุรกิจโรงแรมไม่ค่อยจะสม่ำเสมอ บางครั้งลูกค้าน้อย รายได้ตก ดิฉันไม่อยากจะผัดผ่อน ทำให้ต้องขายเครื่องแต่งตัว เพราะตามธรรมดาไม่แต่งอยู่แล้ว เพียงแต่ชอบมี ชอบสะสม เพราะนิสัยผู้หญิงที่จะต้องมีเครื่องประดับบ้าง ครั้งหนึ่งขายรถเพื่อต้องการชำระหนี้ให้ทันตามสัญญา แล้วก็นั่งสามล้อมาทำงาน”

หลายสิบปีของการต่อสู้ ในที่สุด คุณหญิงชนัดต์ ปิยะอุย ก็สร้างโรงแรมดุสิตธานีจนสำเร็จ

เมื่อมองจากยอดจะเห็นว่าโรงแรมดุสิตธานีเป็นโรงแรมใหญ่ที่สุด สูงที่สุดของประเทศเมื่อหลายสิบปีที่ผ่านมา

แต่ถ้ารู้ถึงโคนถึงรากก็จะรู้ว่า โรงแรมที่ก่อสร้างในสมัยนั้น ใช้งบประมาณ 300 กว่าล้านบาท เกิดขึ้นมาจากหนี้สินและการขายทรัพย์สินของคุณหญิงเป็นจำนวนนับ 100 ล้านบาท

คุณหญิงเขียนถึงความลำบากไว้หลายตอน ที่ยกเอามาเขียนถึงนี้เป็นเพียงบางส่วนเล็กๆ น้อยๆ

“ช่วงนี้ยากลำบากเหมือนเข็นครกขึ้นภูเขา มีบ่อยครั้งถึงกับนั่งร้องไห้ เพราะมันคิดด้วยตัวคนเดียว ลูกก็ยังเล็กอยู่ทุกอย่างอยู่กับเราหมด

แต่ดิฉันสู้ค่ะ คือจะไม่ยอมลงนอนเลย คิดว่าดิฉันนอนไม่ได้ กลัวว่าเผลอนอนแล้วอาจจะหลับไปเลย”

นี่คือชีวิตอีกชีวิตหนึ่ง ซึ่งเป็นแบบอย่างของชีวิตต้องสู้
ที่อยากให้คุณได้เรียนรู้เอาไว้สู้กับชีวิตที่ไม่แน่นอน

ถ้าจะนึกถึงบทกวีดีๆ สักบท ก็ขอยกกวีบทหนึ่ง บทที่
เริ่มต้นว่า...

“พ่อแม่ก็แก่เฒ่า จำจากเจ้าไม่อยู่นาน
จะพบเพื่อพ้องพาน เพียงเลี้ยววาระของคืนวัน
ใจจริงไม่ยากพราก เพราะยังอยากเห็นลูกหลาน
แต่ชีพมิตนทาน ย่อมร้างรานสลายไป

ฯลฯ

ต้นไม้ที่ใกล้ฝั่ง มีหรือหวังอยู่นานได้
วันหนึ่งคงล้มไป ทั้งฝั่งไว้ให้วังเวง”

จากหนังสือ คนแก่อายุกับความหลัง เล่มที่ 4 นี้เอง ทำให้
ได้รู้ว่า ผู้แต่งบทกวีดีๆ บทนี้ชื่อ อ. สุนทรเกตุ นิตยสาร สตรีสาร
พิมพ์ไว้ในฉบับประจำวันที่ 4 พฤษภาคม พ.ศ. 2529

**ความหลังของคนแก่ที่มีชีวิต ย่อมมีคุณค่าต่อคนรุ่น
ลูกหลานที่ยังจะต้องมีชีวิตอยู่ต่อไปเช่นนี้แน่นอน**

‘ธนิธก์ เจียรอนนค์’ เล่าปี...แห่งปี 2000

“มีสุขร่วมเสพ มีทุกข์ร่วมต้าน”

~~~~~
ภาวิตจัน

“กลุ่มซีพีไม่จำเป็นต้องเอาลูกหลานไปอยู่ในบริษัท
ที่สำเร็จแล้ว เพราะไม่เป็นประโยชน์ เนื่องจาก
บริษัทที่สำเร็จมีคนเก่งอยู่ที่นั่นแล้ว การส่งลูกหลานเข้าไปมีแต่
ผลเสียทุกประตู ฯลฯ

ถ้าเขาไม่เก่ง เราก็ให้เขาอยู่เฉยๆ ดีกว่า บริษัทเก่า
เราก็ไม่เสียหาย และเป็นการรักษาน้ำใจผู้บริหารคนเก่าไว้ด้วย
ดังนั้นจึงควรสนับสนุนให้ลูกหลานไปทำธุรกิจใหม่ ไปสร้าง
อาณาจักรใหม่ดีกว่า ถ้าสร้างสำเร็จลูกหลานก็จะภูมิใจในตัวเอง

ลูกหลานก็จะมีเกียรติ มีโอกาสแสดงความสามารถอย่างเต็มที่ และที่สำคัญก็คือ เครือซีฟียังสามารถขยายอาณาจักรเพิ่มเติมได้อีก

ผมเห็นว่า ถ้าเขามีความสามารถจริง เขาต้องสร้างธุรกิจเหมือนพ่อหรือดีกว่าพ่อ และถ้าพ่อช่วยสนับสนุน เขายังสร้างธุรกิจไม่สำเร็จแสดงว่าเขายังไม่เก่งพอ”

คำพูดที่ค่อนข้างจะยาวนี้คัดลอกมาจากคำให้สัมภาษณ์ของ ‘นายธนินท์ เจียรวนนท์’ ประธานกรรมการเครือเจริญโภคภัณฑ์ ซึ่งอยู่ในหนังสือเรื่อง ธนินท์ เจียรวนนท์ ผู้เกรียงไกรในยุทธจักรนักธุรกิจโลก เขียนโดย ธนวัฒน์ ทรัพย์ไพบูลย์ นักเขียนอิสระ ซึ่งได้รวบรวมข้อมูลประวัติชีวิต เคล็ดลับปรัชญาการบริหาร และวิสัยทัศน์ในการดำเนินธุรกิจ

หนังสือเล่มนี้น่าอ่านและน่าศึกษาอย่างมาก สำหรับผู้ที่ต้องการจะศึกษาแนวทางการบริหาร

จากเรื่องราวซึ่งกลายเป็นตำนานของท่านประธานบริษัท ซีฟียู ผู้มาจากครอบครัวเงินเล็กๆ มีอาชีพขายเมล็ดพันธุ์ผัก อยู่หน้าวัดลัมพินธวงศ์ (วัดเกาะ) เมื่อไม่ถึงร้อยปีที่ผ่านมา

นายธนินท์ เจียรวนนท์ ผู้ประสบความสำเร็จในชีวิตการทำงานและชีวิตส่วนตัวอย่างที่รู้จักกันอยู่โดยทั่วไป

นิตยสาร *ฟอร์จูน* ที่มีชื่อเสียงของโลกยกย่องว่า ท่านเป็นมหาเศรษฐีคนหนึ่งของโลก เช่นเดียวกับที่นิตยสาร *ฟอร์บส์* ที่รวบรวมเรื่องราวของมหาเศรษฐีทั่วโลกไว้เคยจัดอันดับว่าในบรรดานักธุรกิจมหาเศรษฐีโลก 100 อันดับนั้น นายชินห์เจียรนวนท์ เป็นมหาเศรษฐีอันดับที่ 27

บริษัทซีพีและบริษัทในกลุ่มเครือเจริญโภคภัณฑ์ของท่าน ติดอันดับหนึ่งในสิบของบริษัทที่มียอดขายมากที่สุดในเอเชียแปซิฟิก ยกเว้นออสเตรเลียกับญี่ปุ่นเท่านั้น

มีผู้เขียนถึงเรื่องราวประวัติชีวิตต้องสู้ของท่านไว้มากมาย แต่ในหนังสือเล่มนี้มีมากกว่านั้นก็คือ...ปรัชญาในการทำงาน ซึ่งเป็นดวงตะวันอันยิ่งใหญ่ที่นำทางให้บริษัทของท่านประสบความสำเร็จสมตามที่บรรพบุรุษตระกูลเจีย ได้ตั้งปณิธานไว้ว่า...

‘เงินต่ำกวหมิน’ หรือ ‘เจียไต่กวงเม้ง’ ในสำเนียงแต้จิ๋ว แปลเป็นไทยได้ว่า **‘ความซื่อตรงประดุจดวงตะวันอันยิ่งใหญ่’**

ชื่อนี้คือที่มาของยี่ห้อร้านเจียไต่ ที่รู้จักกันมาก่อนซีพีและเจริญโภคภัณฑ์

ปรัชญาในการทำงานนี้ นายชินห์ได้กล่าวไว้ในหนังสือว่า...

“นโยบายเรื่องคนของเจริญโภคภัณฑ์คือ การเลือกสรรคนที่มีความสามารถเข้ามา เมื่อเข้ามาแล้วก็ต้องพัฒนาคนให้เก่งขึ้น และประการสุดท้าย...เราต้องรักษาคนดีมีความสามารถไว้

“ผมถือว่าพนักงานในเครือทุกคนเป็นญาติพี่น้อง เราให้โอกาสทุกคนแสดงความสามารถ ความคิดเห็น และประสิทธิภาพในการทำงาน โดยที่ทุกคนต้องรับผิดชอบ อดทน และซื่อสัตย์”

จากปรัชญาที่เป็นเสมือนดวงตะวันนำทางนี้เอง ทุกวันนี้อาณาจักรของบริษัทซีพีจึงเป็นบริษัทใหญ่ระดับโลก มีบริษัทลูกอยู่ในเครือมากกว่า 200 บริษัท มีพนักงานทำงานทั่วโลกมากกว่า 80,000 คน

การอยู่ร่วมกันของพนักงานที่มีคติประจำใจต่อบริษัทว่า... **‘มีสุขร่วมเสพ มีทุกข์ร่วมต้าน’** ซึ่งเกิดจากหลักการที่นายธนินท์ ได้กล่าวไว้ว่า...

“เรายึดหลักการว่า องค์กรที่ดีต้องประกอบด้วยคน 4 รุ่น คือ รุ่นอายุ 50 ปี รุ่น 40 ปี รุ่น 30 ปี และรุ่นหนุ่มสาวที่เพิ่งจะจบการศึกษา เพราะคนเราต้องเกิด แก่ เจ็บ ตาย เก่งอย่างไรก็ต้องมีวันหยุด เมื่อหยุดแล้วจะหาใครมาทดแทน เราจึงต้องมีการสร้างคนอีก 3 รุ่นลงไปมารองรับไว้ก่อน”

คำกล่าวที่ว่า มีตัวอย่างพิสูจน์จากพนักงานในบริษัทซีพี

มากมาย แต่ที่เห็นเด่นชัดมากคือเรื่องของ นายเอี่ยม งามดำรงค์ พนักงานออฟฟิศในอดีต ปัจจุบันได้รับตำแหน่งเป็นกรรมการผู้จัดการใหญ่ กลุ่มธุรกิจการค้าระหว่างประเทศ การศึกษาดั้งเดิมของนายเอี่ยมจบเพียงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เท่านั้น

ปรัชญาในการบริหารงาน และปรัชญาในการบริหารคนของนายธนินท์ สรุปลงได้สั้นๆ อ่านแล้วจะเข้าใจได้ทันทีก็คือ

ปรัชญาต่อการบริหารงาน นายธนินท์ มีหลักการว่า...

“เราจะต้องทำด้วยความซื่อตรง เราจะต้องทำงานด้วยความจริงใจ ซึ่งจะทำให้เราสามารถทำงานใหญ่ได้”

ปรัชญาต่อการบริหารคน นายธนินท์ มีหลักการว่า...

“เราถือว่าพนักงานเปรียบประดุจดังเครือญาติ มีความเอื้ออาทรต่อพนักงานทุกระดับชั้น และที่สำคัญก็คือ ผู้บริหารระดับสูงจะไม่วางตัวเป็นเจ้าของขุนมูลนาย หากแต่ใช้ ‘พระคุณ’ มากกว่า ‘พระเดช’ และให้เกิดมิติต่อผู้ใต้บังคับบัญชาอย่างเสมอหน้า”

ผมได้รู้แนวทางและปรัชญาในการทำงานของท่านอีกมาก อย่างเช่นอุปสรรคปัญหาต่างๆ นั้น ท่านกล่าวถึงสิ่งนี้ว่า...

“งานทุกอย่างมีอุปสรรคทั้งสิ้น ถ้ากลัวอุปสรรคก็ไม่ต้องมาทำงาน แต่อุปสรรคทั้งหลายที่เกิดขึ้นในการทำงานนั้น ล้วนแล้วแต่เป็นสิ่งที่เราจะต้องฟันฝ่าแก้ไขกันไปให้ได้ เราจะต้องชนะได้”

เราจะชนะอุปสรรคทั้งหลายได้ด้วยการทำงาน”

ท่านยังกล่าวอีกว่า...

“ทำการค้า อย่าหวังเอากำไรมากๆ เอากำไรน้อยๆ แต่ขาย
มากๆ เราก็จะประสบความสำเร็จในการค้าได้เช่นกัน”

ปรัชญาที่ไม่เอาเปรียบลูกค้า ซื่อสัตย์ซื่อตรงยิ่งใหญ่
ประดุจดวงตะวันที่ฉายแสงทุกวันให้แก่จักรวาลมานาน เท่ากับ
อายุฟ้าอายุดินฉายแสงให้แก่คนทั้งโลก ไม่ว่าจะมีหรือยากจน
เพียงไร แสงตะวันอันยิ่งใหญ่ซื่อตรงนี้เองจึงทำให้ท่านเจริญ
รุ่งเรืองยิ่ง...ยิ่งขึ้น เป็นที่ประจักษ์แก่คนทั้งโลกแล้ว

เมื่อ 1,000 กว่าปีมาแล้ว ‘เล่าปี่’ คือผู้ที่มีศิลปะในการ
บริหารคน ทุกวันนี้ท่านประธาน ธนินท์ เจียรวนนท์ คือ ‘เล่าปี่แห่ง
คริสต์ศักราช 2000’ ผู้ที่เห็นลูกน้องสำคัญมากกว่าลูกตัวเอง

แจกเช่นเรื่อง สามก๊ก พรรณนาการรบที่เตี๋ยบั่นไว้ว่า...

เมื่อ เตี๋ยว จู่ง ทหารเอกเกือบจะสิ้นชีวิตเพราะบุกเข้าช่วย
อาเต๊า ลูกชายเล่าปี่ซึ่งพลัดหลงอยู่ในวงล้อมของทหารโจโฉ

เมื่อ เตี๋ยว จู่ง ขุนพลเผ่าส่งอาเต๊าให้แก่เล่าปี่ แทนที่จะ
ยินดี เล่าปี่กลับโยนลูกชายลงกับพื้นดิน แล้วตะโกนลั่นสนามรบ
ว่า...“ไอ้ลูกเวร...เจ้าจะทำให้พ่อต้องเสียทหารเอกคู่ใจไปเสียแล้ว”

...นักรบชาวฟิงแล้วก็ร้องไห้ ลำนึกในใจว่า แม่หัวจะหลุด
จากบ่า ก็ยินดียรับใช้เล่าปี่ผู้มีพระคุณตลอดไปจนกว่าชีพจะหาไม่

‘วิเชียร เพ็ญโชค’

ความสำเร็จจาก ‘ไทยรุ่งยูเนี่ยนคาร์’
ไม่ใช่ความเพิณญ

“เพราะแสวงหา มิใช่เพราะรอคอย
เพราะเชี่ยวชาญ มิใช่เพราะโอกาส
เพราะสามารถ มิใช่เพราะโชคช่วย”

ขงจื้อ

Wมเคยขับรถ ‘อีซูซุ ไทยรุ่งยูเนี่ยนคาร์’ ขึ้นจังหวัด
สกลนคร เพื่อนงูไทจากอำเภอพรรณานิคมแนะนำผม
ว่า ไปทอดกฐินน่าจะเอารถสบายๆ ขึ้นไปใช้จะดีกว่า

บางทีเขาคงจะหมายถึง รถยุโรปหรือรถอเมริกันราคาแพง
ทั้งหลายที่พวกเขาขับขึ้นไปทำบุญร่วมกับผม แต่ผมกลับรู้สึกว่
รถที่ผมใช้บุกเหนือล่งใต้สบายที่สุดแล้ว

ผมขับรถต้องสู้ของมตะลุยรวดไป-กลับระยะทางเป็นพันกิโลเมตร ผมสะดวกสบายและคิดว่าได้บุญมากกว่าเพื่อนๆ อีกหลายคนเสียด้วยซ้ำ

ก่อนออกเดินทางจากกรุงเทพฯ ผมได้รับหนังสือเล่มหนึ่ง ชื่อ 84 ปี วิเชียร เภอญโซค ผู้สร้างสรรคยานยนต์ไทย และเป็นผู้ก่อตั้ง 'ไทยรุ่งยูเนี่ยนคาร์'

มีคำแนะนำหนังสือเล่มนี้ที่หน้าปกไว้ด้วยว่า...

“ผู้เปี่ยมด้วยความรู้แท้จริง มีทักษะอย่างยอดเยี่ยมในการประกอบอาชีพ เขาจึงดำรงชีวิตอย่างมีความสุข”

เมื่อพลิกหน้าแรกก็เห็นข้อความที่ผู้เขียนคือ คุณสัญญาลักษณ์ เทียมถนอม เขียนไว้ว่า...หนังสือเล่มนี้อุทิศแด่คนที่หมดกำลังใจทั้งหลาย

2 วัน คืบบนภูพาน ในสำนักสงฆ์หลวงปู่คำสุข ที่ตำบลไร่ อำเภอพรรณานิคม จังหวัดสกลนคร ผมอ่านหนังสือเล่มนี้จนจบ

เรื่องราวของประธานบริษัทไทยรุ่งยูเนี่ยนคาร์ที่มีคนงานเป็นพันคน มีทรัพย์สินมูลค่านับหมื่นล้านบาท ซึ่งสู้ชีวิตมาจากคนหาบถั่วต้มขาย ผู้ซึ่งมีปรีชาญาณในการดำรงชีวิตตั้งแต่เดินทางมาจากเมืองจีนด้วยความหวัง ที่จะประสบความสำเร็จในเมืองไทย เหมือนบรรพบุรุษว่า...

“หากสวรรค์มีบันได จะขอไต่ขึ้นไปเพื่อหาช่องทางทำมา

หากิน”

เมื่อมาถึงเมืองไทยตอนอายุ 14 ปี ท่านประธานผู้ที่มีชื่อว่า ‘จิ้งเอี้ยวเซียง’ ท่านเดินทางมาพร้อมกับแม่และน้องสาว ทั้งหมดไม่รู้เรื่องราวในประเทศไทยมากนัก รู้เพียงแต่คำบอกเล่าผ่านทางจดหมายของอาทู่ที่เขียนไปถึงเขาพร้อมกับฝากเงินค่าเรือว่า...

“ไปอยู่เมืองไทยกันเถอะ ชยันกันหน่อยเราก็ดูไม่อดตาย”

พวกเขาจึงขยันหัดหัดหัด แม่ขายกล้วยปิ้งหน้าห้องเช่า น้องสาวเป็นลูกมือ ส่วนเขาออกตระเวนรับจ้างทำงานทุกอย่าง ในย่านสวนมะลิที่อาศัยอยู่ร่วมกับอาทู่

จิ้งเอี้ยวเซียงทำทุกอย่าง เริ่มจากรับจ้างหามหุสะเต๊ะขาย หาบเต้าหู้ และหาบถั่วต้มขาย จนกระทั่งมารับจ้างถีบสามล้อ

สวรรค์ส่งบันไดมาให้เขาเป็นนาย เมื่อจิ้งเอี้ยวเซียงพบหนทางที่จะประกอบอาชีพเป็นของตนเอง ไม่รับจ้างอีกต่อไป

เมื่อขี่สามล้อ เขาก็คิดดัดแปลงรถสามล้อเพื่อให้คนนั่งสะดวกสบาย จากสามล้อถีบกลายเป็นสามล้อเครื่อง

นั่นเป็นงานชิ้นแรกที่เขาคิดด้วยสมองของตัวเอง ไม่ได้ใช้สติปัญญาของผู้อื่น และก็นำเขามาถึงการเป็นประธานบริษัทผู้ดัดแปลงรถกระบะใหญ่ที่สุดของเมืองไทย

จิ้งเอี้ยวเซียง...สวรรค์ชี้ทางให้เขาแล้วว่า เขาจะประสบความสำเร็จจากอาชีพดัดแปลงเครื่องยนต์นี้

เขาเป็นคนมีโชค จึงได้เป็นลูกจ้างชาวไต้หวันซึ่งนำสินค้ามาจากญี่ปุ่น สงครามโลกครั้งที่ 2 ทำให้เขาพบโชคที่ใช้ความสามารถดัดแปลงรถหลังสงครามให้เป็นประโยชน์

เขาร่วมงานกับบิดาของ ถาวร พรประภา นายช่างใหญ่ในการดัดแปลงเครื่องยนต์และรถยนต์เก่าหลังสงครามทั้งหลาย จนกระทั่งกลายมาเป็นบริษัทไทยรุ่งยูเนี่ยนคาร์ในปัจจุบัน

อะไรที่ทำให้จิ้งเอี้ยวเซียง ซึ่งได้เปลี่ยนชื่อและแซ่เป็น วิเชียร เพอญุโชค ประสบความสำเร็จ บุตรสาวของเขากล่าวไว้ในหนังสือเล่มนี้ว่า...

“ความจนกับชีวิตนายห้ำงนี่ละ สอนให้นายห้ำงมีความทะเยอทะยานสูง สอนให้นายห้ำงไม่ท้อแท้”

หนังสือ 84 ปี วิเชียร เพอญุโชค มีรายละเอียดมากมายในชีวิตที่ต้องสู้ของเขา

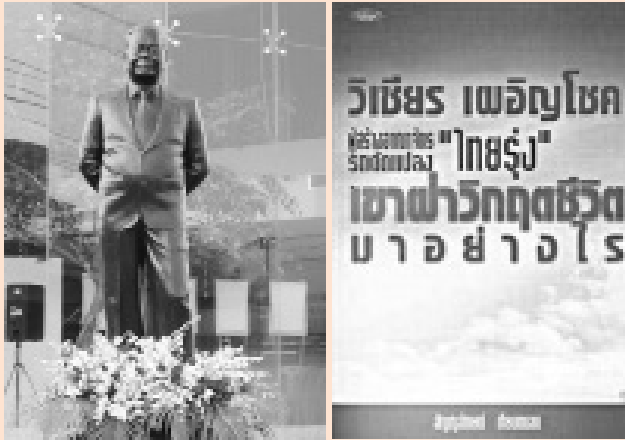
84 ปีแห่งการต่อสู้ ท่านประธานวิเชียรสรุปไว้เพียงสั้นๆ ว่า...

“คนเรานี้เกิดมาใช้กรรม คนเกิดมาก็ทำๆๆ แล้วถึงเวลา ก็ตายไปเท่านั้น ทุกวันนี้เรามีกินมีใช้ แต่ก็ยังมีกรรมเก่าอยู่ นั้นแหละ ถึงทำให้เรายังต้องทำอยู่ไม่หยุด กรรมเก่ากำหนดให้ตัวเราเอง ต้องเป็นอยู่อย่างนี้”

กรรมเก่าจะเป็นอย่างไรผมไม่รู้ แต่ที่ผมเข้าใจก็คือ...
ความสำเร็จทั้งหลายในชีวิตของท่านประธานไม่ได้สำเร็จเสร็จสิ้น
ได้ด้วย...‘ความเพียร’ เหมือนนามสกุลของท่าน แต่ความสำเร็จ
ทั้งหลายนั้นเกิดขึ้นจาก...‘การเผชิญ’ มากกว่า

ท่านประธานเป็นผู้เผชิญกับโชคชะตาด้วยความแน่วแน่
กล้าหาญ ท่านถึงเดินทางมาถึงวันนี้ได้ อย่างที่นักต่อสู้ทั้งหลาย
จะต้องจดจำเป็นแบบอย่างเอาไว้

วิเชียร เพ็ญโชค

ผู้ก่อตั้งกลุ่มบริษัท ไทยรุ่งยูเนี่ยนคาร์ จำกัด (มหาชน) ซึ่งเป็นบริษัทผู้ผลิตรถยนต์ที่มีความเป็นไทยแท้ 100% ด้วยสโลแกน 'ภูมิใจที่เป็นไทย' ที่กว่าจะมาเป็นบริษัทขนาดใหญ่เช่นนี้ ต้องผ่านเรื่องราวต่างๆ มากมาย รวมทั้งตัวผู้ก่อตั้งที่ครั้งหนึ่งก็เคยเป็น 'คนถีบสามล้อ'

วันนี้ของบริษัท ไทยรุ่งยูเนี่ยนคาร์ จำกัด (มหาชน) กลายเป็นอาณาจักรที่มีขนาดที่ตั้งโรงงานเป็นร้อยไร่ คนงานนับพันคน ยอดขายหลายร้อยล้าน

วิเชียร เพ็ญโชค ผู้สร้างอาณาจักรรถดัดแปลง 'ไทยรุ่ง' เขาฝ่าวิฤตชีวิตได้อย่างไร...หนังสืออีกเล่มที่นำเสนอเรื่องราวของธุรกิจและชีวิต

- 5 -

ชีวิตต้องสู้... ของ

‘เกรียงไกร เชษฐโชติศักดิ์’ (จิว อาร์เอส)

“ความอดทนเป็นต้นไม้ให้ร่ม แต่กลับให้ผลที่แสนหวาน”

◇◇◇◇◇◇◇◇

นิรนาม

U นโตะทำงานของผมมีหนังสือเล่มหนึ่งวางไว้ เมื่อหยิบขึ้นมาดู ก็จำหน้าคนที่อยู่บนปกของหนังสือเล่มนี้ได้ ผมเรียกเขามาตลอดระยะเวลา 20 กว่าปีที่รู้จักกันว่า ‘จิว อาร์เอส’ แต่คนในวงการ โดยเฉพาะวงการเพลงรู้จักเขาในนามของ ‘เกรียงไกร เชษฐโชติศักดิ์’

หน้าปกของหนังสือเล่มดังกล่าวเขียนอธิบายไว้ว่า...

“ผ่าอาณาจักรบันเทิงหมื่นล้าน ที่เริ่มต้นเพียงห้าหมื่นบาท

‘เกรียงไกร เชษฐโชติศักดิ์...ผู้พลิกหายนะเป็นโอกาส
เบื้องหลังความสำเร็จ อาร์.เอส. โปรโมชัน’”

ผมเชื่อว่าท่านผู้อ่านคงจะเคยได้ยินชื่อของ เกรียงไกร
เชษฐโชติศักดิ์ มาบ้างแล้ว หรือถ้าไม่เคย บางทีอาจจะรู้จักผลงาน
ของเขา

ผลงานจากการเป็นผู้สนับสนุนวงการเพลง โดยเฉพาะ
เพลงวัยรุ่น ซึ่งมีเพลงที่คุ้นเคยกันมากมายในระยะเวลาที่ผ่านมา

ชื่อของ เกรียงไกร เชษฐโชติศักดิ์ กับ บริษัท อาร์.เอส.
โปรโมชัน เป็นที่รู้จักกันในระดับประเทศ ผลงานของเขาก่อให้เกิด
รายได้มูลค่านับหมื่นล้านบาท แต่มีสักกี่คนจะรู้ว่า กว่าที่จะถึงวันนี้
เขาต้องต่อสู้กับชีวิตมาอย่างไร

ชีวิตของเขา...คือ ชีวิตต้องสู้อย่างแท้จริง

‘จ๊ว อาร์เอส’ เกิดและเติบโตอยู่ในย่านตลาดโบ๊เบ๊ที่ขายผ้า
บิดาของเขาเป็นช่างรับเหมาก่อสร้าง มารดาเป็นคนตัดเสื้อโหล

ความทรงจำสมัยเด็กๆ ของเขาก็คือ นอนบนเสื่อที่ปูกับ
พื้นไม้ กินข้าวต้มคลุกซีอิ๊วทุกวัน หรืออย่างดีก็มีเพียงผัดผักนึ่ง
ที่เด็ดจากริมทางรถไฟ ความจนทำให้เขาไม่ได้เข้าโรงเรียน
ในวัยเด็ก ต้องรอจนโตจึงได้เรียนในโรงเรียนเอกชนเล็กๆ
ข้างบ้าน

ธุรกิจแรกที่เขาคือ ینگขายเรียงเบอร์ และเจ้าของแผงจับสลากของเด็กเล่น เมื่อโตขึ้นจึงไปเป็นลูกจ้างขายแผ่นเสียงแถวสะพานเหล็ก ได้เงินเดือนเพียง 700 บาท

เขาทำงานเป็นลูกจ้างระยะหนึ่ง จึงออกมาทำบริษัทของตัวเอง เป็นเจ้าของด้วยเงินทุน 50,000 บาท

เงินในจำนวนนั้น 20,000 บาทคือ เงินที่แม่ทอดสร้อยคอทองคำให้เขาไปขายทำทุน

ชีวิตต้องสู้ของการเป็นเจ้าแกเมื่ออายุ 20 กว่าปีก็คือขาดทุนเป็นหนี้เป็นสินนับสิบล้านบาท จนมีผู้แนะนำให้เขา...หนี! แต่ จ๊ว อาร์เอส ไม่หนี...เขาสู้ ใครจะฟ้องร้องอย่างไรก็เชิญ

แต่สิ่งศักดิ์สิทธิ์ยังให้โอกาสเขา มีผู้หยิบยื่นเงินให้เขาอีก 2 ล้านบาท เขาจึงสู้ต่อ เงินกู้ 2 ล้านบาทเกลี้ยง อีก 1 ล้านบาทจากเพื่อนสนิทที่ให้มาก็หมดเช่นกัน

ชัยชนะจะเป็นรางวัลให้แก่คนต่อสู้ต่อเนื่องไม่หยุดยั้ง

3 ล้านบาท...สูญยับ แต่แล้วเทพชุด ‘รวมดาว’ เทพทำเงินครั้งใหญ่โตมโหฬารก็เกิดขึ้นตามมา กำไรหลังไหลประดุจสายน้ำป่า เขาสามารถเอาเงินไปใช้หนี้ได้ทั้งหมด

เมื่อฟ้าฝนผ่านไป เมฆหมอกร้ายก็จางหาย ท้องฟ้าสดใส วันใหม่ชีวิตใหม่ก็ตามมา

หลังจากเทพชุด รวมดาว แล้ว เทพชุดไหนๆ ก็ดีขึ้นทั้งนั้น

เทพชายได้ นักร้องเกิดใหม่ อ๊อด บร๊านดี, ชมพู พรุตตี, อ๊อด คีรีบุญ, แชม ชิกเซ็นท์, อีว เพ็ญโพยม ฯลฯ

แต่ก็เหมือนคำที่ว่า **‘โชคดีไม่ได้มีหลายครั้ง และโชคร้ายไม่ได้มีครั้งเดียว’**

जूๆ ก็มีบริษัทเทปักษ์ใหญ่เกิดขึ้น เงินทุนมากกว่า การบริหารทันสมัยกว่า รวมทั้งบริษัทักษ์ใหญ่ในอดีตที่เคยเห็นว่าเขาไม่มีราคา รุมขยี้กระหน้า 2 ข้าง

จ๊ว อาร์เอส จะต้องตั้งหลักสู้ใหม่

เขาจำเป็นต้องกู้ยืมครั้ง คราวนี้เป็นเงินนับสิบๆ ล้านบาท การฮึดสู้ครั้งนี้ทำให้เขามีตึกเป็นของตัวเอง รวมทั้งห้องอัดเสียง โรงงานผลิตเทปและซีดี และบริษัทในเครืออีกนับสิบบริษัท

วันนี้ เกรียงไกร เซขสุโชติศักดิ์ เป็นเจ้าของกิจการมากมาย ที่มีมูลค่านับพันล้าน มีพนักงานในบริษัทจำนวนนับพันคน ทั้งๆ ที่อายุของเขาเพิ่งจะเริ่มต้นเลขสี่เท่านั้นเอง

หากเป็นอย่างที่เขาว่ากัน ‘ชีวิตเริ่มต้นเมื่อเลขสี่’ การเริ่มต้นของเขาก็ไปไกลมากแล้ว แต่ก็คงจะไม่หยุดอยู่เพียงเท่านี้

อะไรคือเคล็ดลับในการทำงานซึ่งนำไปสู่ความสำเร็จทั้งหลาย

ทั้งหมดนี้ไม่ต้องใช้กฎเกณฑ์จากวิชาการใด สถาบันไหนมาเป็นข้อสรุป แต่เอาคำพูดของผู้ร่วมงานของเขาผู้หนึ่งซึ่งกล่าวไว้

จะถูกต้องตามความเป็นจริงมากกว่า

ผู้ร่วมงานคนหนึ่งกล่าวไว้ในหนังสือเล่มนี้ว่า...

“เฮียจ๊วดีมาก ไม่เคยก้าวก่าย ผมรู้จักเขามาตั้งแต่เด็ก
อะไรไม่ถูก เขาไม่ทำ เป็นคนไม่ลืมนคน ใครมีบุญคุณจำได้หมด
ไม่หักหลังเพื่อน ชยัน อดทน ซื่อสัตย์ กตัญญู เขาถึงประสบ
ความสำเร็จ

ผมเคยอ่านหนังสือพิมพ์ของอเมริกา ทำวิจัยเกี่ยวกับ
ผู้ประสบความสำเร็จในชีวิต 100 คน รายที่สุดในอเมริกาเหมือน
เฮียจ๊ว ไม่ได้เรียนสูง แต่ทำงานที่ตนเองชอบ หุ่นเท จริ่งใจ ชยัน
ซื่อสัตย์ ความซื่อสัตย์ของเฮียจ๊วอีกอย่างคือ...มีบิรารดี คนจะทำงาน
ใหญ่ได้ต้องมีบิรารดี”

คำกล่าวที่ว่านี่คงจะไม่เกินเลยความเป็นจริง เพราะจาก
หนังสือเล่มที่วางอยู่บนโต๊ะทำงานของผมเล่มนี้ มีข้อความและ
ลายเซ็นของ เกรียงไกร เชษฐโชติศักดิ์ ที่มอบให้แก่ผมไว้ด้วย
ความเคารพ

สิ่งนี้อาจจะเป็นมารยาทหรือเป็นประเพณีที่ประพடுத்தกัน
เป็นธรรมดาในสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับผมในสมัยที่ทำงานกับ
หนังสือพิมพ์รายวันฉบับยักษ์ใหญ่ มีตำแหน่งเป็นถึงหัวหน้าข่าว
ที่สามารถจะดลบันดาลช่วยเหลือใครต่อใครได้

แต่สำหรับวันนี้...ไม่ใช่

ในวันที่ผมลาออกจากหนังสือพิมพ์ฉบับนั้น เพื่อมาต่อสู้อย่างเป็นตัวของตัวเอง ทำนิตยสารเล็กๆ ฉบับหนึ่ง แต่เขายังระลึกรู้ถึงผมอยู่เสมอ และที่สำคัญ ข้อเขียนด้วยลายมือของเขาที่เห็นมาด้วยนั้น ยังคงเรียกผมว่า...พี่

พี่ตัวเล็กๆ คนนี้ จึงภาคภูมิใจที่ได้เป็นพี่ของน้องชายที่ประสบความสำเร็จอย่างยิ่งใหญ่ในวงการ และที่สำคัญคือ

เป็นน้องที่มีคุณธรรมในการต่อสู้ชีวิต ให้แบบอย่างสำหรับน้องๆทั้งหลายได้ดำเนินชีวิตต่อสู้ต่อไป